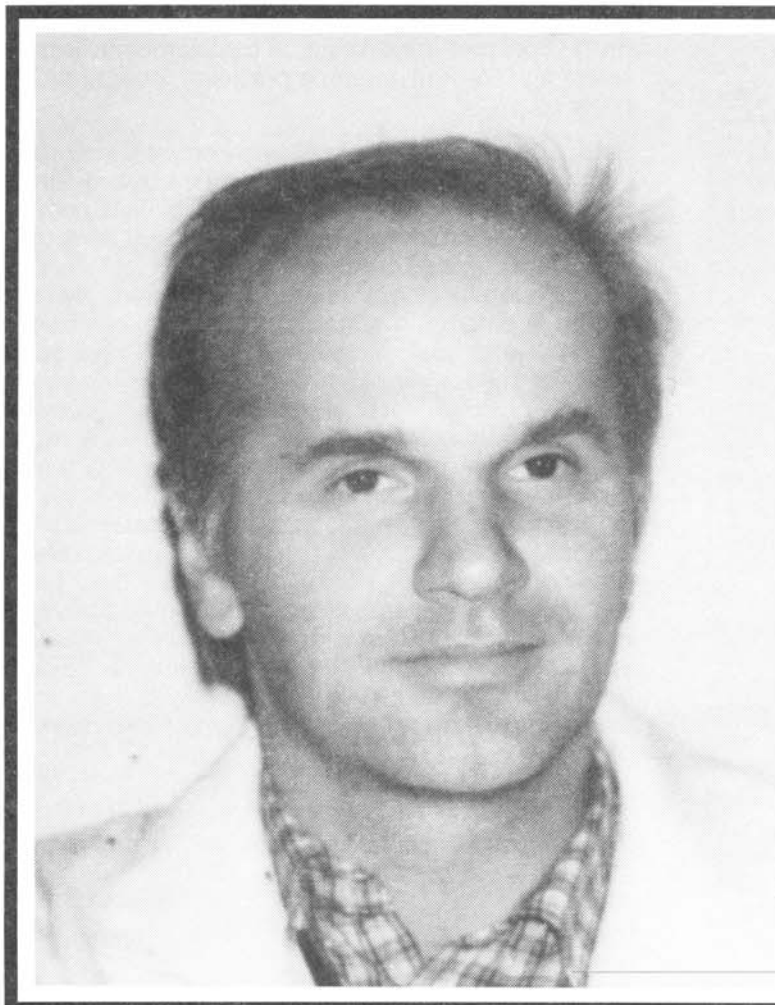

JANEZU V SLOVO

Janez Lindav (1948 -1996)

Rodil se je 14. maja 1948 v Zgornji Kokri pri Kranju mami Francki in očetu Matevžu.

Otroštvo in prva osnovnošolska leta je preživel na Jezerskem. Osnovno šolo je dokončal v Škofji Loki, kjer je tudi maturiral. Šolanje je nadaljeval v Ljubljani in 22. marca 1971 diplomiral na 1. stopnji tehniške fizike. Zaposlil se je novembra istega leta v takratni Iskri - Elektromehaniki, kasnejši Elektrooptiki, zdajšnji Fotoni. Aktivni član Društva za vakuumsko tehniko Slovenije je bil od leta 1982 do 1990. Za vedno nas je zapustil 30. januarja 1996.

Skrivnost je za tiste, ki jih pokliče k sebi, in za tiste, ki ostanejo. Nihče ne ve, kdaj pride po njega, pa vendar ji nihče ne uteče. Smrt, ta večna uravnilovka našega žitja ne daje odgovora. Ne razkrije skrivnosti. Pa vendar si želim, da bi vedel za tvojo poslednjo uro, dragi Janez. Ko smo te obiskali pred novim letom, si nismo mislili, da se bo treba tako kmalu za vedno posloviti. Toda, ali bi bilo naše zadnje srečanje potem bolj žalostno? Trpko? Resnično? Ali samo manj skrivnostno?

Spominjam se najinega prvega srečanja, ko sem bil še študent, ti pa že nekaj časa strokovnjak na področju tankih plasti in vakuumskih tehnologij v našem podjetju. Tedaj si opazil tako mojo radovednost kot zadrego in mi priskočil na pomoč. Vem, da nisem bil edini. Kolikim si še tako razdajal svoje znanje? Leto za letom si vzgajal nove sodelavce za področje, na katerem si nekoč oral ledino. Eden tistih si bil, ki so med prvimi uporabljali računalniške programe za načrtovanje optičnih tankih plasti. S pravo pionirsko zagnanostjo si iskal nove izzive, se vztrajno loteval težko rešljivih strokovnih problemov. Po triindvajsetih letih dela v podjetju si ostal zapisan kot avtor številnih strokovnih prispevkov, visoko cenjen pri nas in pri naših partnerjih.

Ne, pa ni bila samo tvoja delovna zagnanost tista, ki je vzbujala spoštovanje. Vsi sodelavci Fotone smo opazili tvojo dobrohotno pripadnost ljudem, s katerimi si delal. Ni jih veliko, ki bi se tako postavljali za svoje sodelavce. Naj ti zdaj zaupam, da smo si radi pripominjali: "Res je dobričina". Ti pa si s svojo šegavostjo zabrisal, da razumeš veliko več, kot si nam pokazal.

Koliko teh drobnih skrivnosti si odnesel s sabo. Če bi ob zadnjem obisku vedel, da se tedaj poslednjič vidiva, bi te nemara vprašal, zakaj si v zgodnjih poletnih mesecih tako rad kosil travo? Je v tem del skrivnosti tvoje smrti? Kajti, kot pravi pesem:

*"V travi in biljkah
nenehno zveni glas,
od katerega je
zemlja lepa.
Na dan, ko umiramo,
pa pride veter,
da nas pomete s sveta
in zabriše v zemljo
sledove naših korakov."*

Dušan Bevc, Fotona d.d.